

Ν. Ε. ΜΑΝΤΑΚΗΣ.

Λιεύθ ἔτης

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διαταυ-
ρώσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

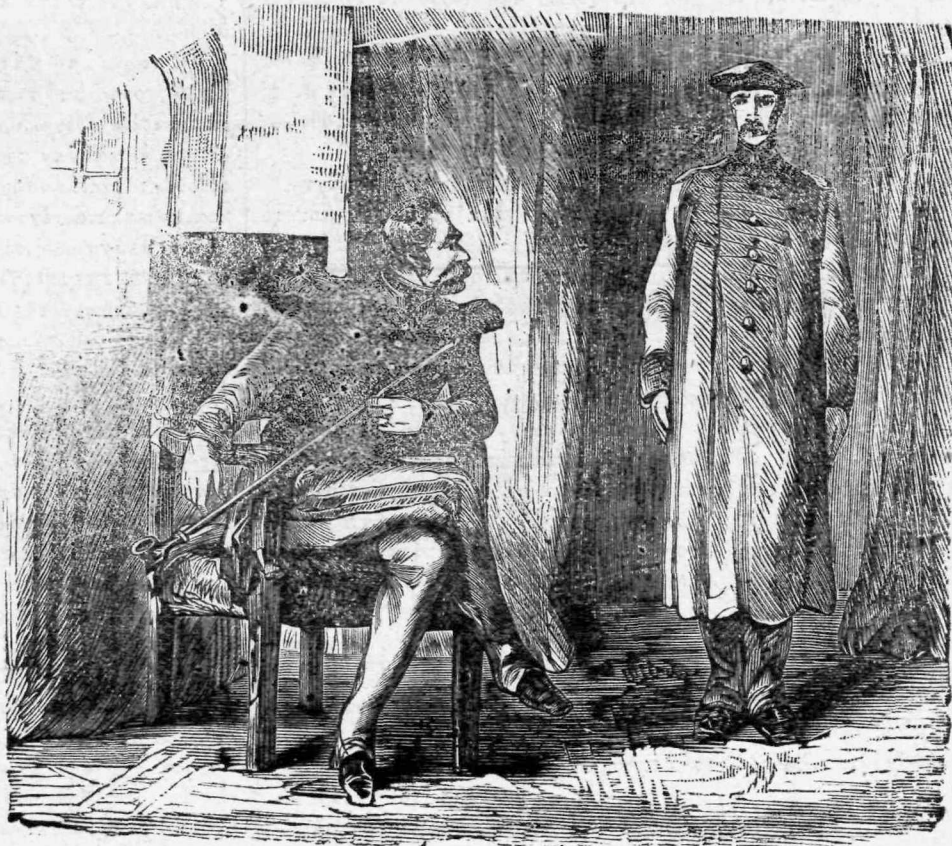
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. Ν. 8
 » » ἔξαμ. » » 5
 » ταῖς ἑπαρχ. ἑτησίᾳ » » 10
 » » ἔξαμ. » » 6.
 » τῷ ἔξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνας). — Ἐν παράδειγμα (διή-
 γημα Ed Amicis). Οἱ κύνες τοῦ Λονδίνου. — Γνωστοποιή εις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις λεπτά 10.
 » ταῖς ἑπαρχίαις .. » 15.
 » τῷ ἔξωτερικῷ ... » 25.
 Φύλλα προηγούμενα » 50.

ῬΩΣΙΚΟὶ ἘΡΩΤΕΣ *

EM. GONZALÈS

VI.

* Ἐξομολογήσεις Ῥωσίδος πρὶ γιπήσεως

* Ἐφρίσσον, συγκεκλιτημένη ἀκουσίως

* Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 22, 23, 24, 25, 26, 27 καὶ 28.

ἐκ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τῆς τίσω ἀλ-
 λοχότου ἐν τῷ στόματι τῆς Ναθαλίας.

— Νὰ μὴ τῷ επιτρέψω νὰ ἔλθῃ νὰ
 μᾶς ἰδῆ; Καὶ διατί λοιπόν; Ἄσφι εἶ-
 ναι στρατιώτης; Καὶ τί! εἶμεθα ἀχά-
 ριστοι; αἰσχυνόμεθα δι' αὐτόν;

— Σιωπή, ἐξ οἴκτου πρὸς τὸν Ἀλέ-
 ξανδρὸν, ἐξ οἴκτου πρὸς ὑμᾶς αὐτήν,
 Βεράτσκα! Ἄν ἔλθῃ εἰς τὸ φρούριον,
 ἔχῃ, τὸ δυστυχὲς παιδίον. Σεῖς μόνη

ἔχετε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτύχητε παρ'
 αὐτοῦ ὅπως καθυποβληθῆ εἰς τὴν σκλη-
 ρὰν ταύτην θυσίαν. Εἰς σὰς καὶ μόνην
 θὰ ὑπακούσῃ. Ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἀπελπισίᾳ
 του, περιφρονεῖ τὰς παρακλήσεις μου.
 Δὲν μὲ γνωρίζει πλέον. Ἐκλαμβάνει
 τὴν μητέρα του ὡς ἐχθρὰν, διότι θέλει
 νὰ τὸν σώσῃ.

— Νὰ τὸν σώσῃ! ἐπανέλαθον, οὐ-
 δὲν ἐννοοῦσα ἐκ τοῦ μυστηρίου τούτου.

Κινδυνεύει λοιπόν, ἀν ἔλθῃ εἰς τὸ φρούριον; Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τρέλλα!

— Τὸ ἀπηγόρευσαν! Καὶ τὸ πιστεύεις, Ναθαλία; Ἀλλὰ, τίς ἠδύνατο νὰ ἀπαγορεύσῃ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους του;

— Ὁ συνταγματάρχης Γουροσλώφ, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Ὁ συνταγματάρχης του!

— Ὁ συνταγματάρχης! — Ἐμείνα κεραινόπληκτος, Μάρφα. Ἐν νεότητι τυφλή! Ὁ Γουροσλώφ οὐδὲν ἐλησμόνησεν. Εἶναι ζηλότυπος, μεθ ὅλην τὴν μακράν μου προσποίησην, τὰς πονηρίας μου, τὴν φιλαρέσκειάν μου. Τὸ θάρος μου ἐξηντλήθη. Ἀπέκαμον παλαιούσα, καὶ κατατριβομένη εἰς ἀγόνους προσπάθειας. Καὶ λοιπόν, θὰ εἰξέσω ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι στρατιώτης, ἐλεεινός, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἄλλους, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν. Καὶ δὲν θὰ δύναμαι νὰ τῷ ὁμιλήσω, οὐδὲ κἄν νὰ τὸν ἴδω. Τὶ νὰ πράξω; εἶπον συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Νὰ μὴ δυσαρεστήσῃτε τὸν συνταγματάρχην, εἶπε ψυχρῶς ἡ Ναθαλία. Νὰ διατάξῃτε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὸ φρούριον. Νὰ τὸν εἰδοποιήσῃτε ὅτι δὲν θὰ τὸν δεχθῆτε, ὅτι θὰ τὸν διώξῃτε ἀν παραβῇ τὴν διαταγὴν σας, — διότι, ἐστὲ βεβαία, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν πρίγκιπα Μουριάιν, θὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς θὰ ὑποταχθῇ.

— Ναί, εἶπον πικρῶς. Καὶ θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν διώκω, ὅτι εἶμαι ἀχάριστος, γυνὴ κούφη καὶ εὐμετάβλητος. Θὰ μὲ καταρασθῇ.

Εἰς ὑπηρετίαν; εἰσήλθε.

— Εἶναι εἰς τὴν αὐλὴν εἰς στρατιώτης, ζητῶν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα.

— Ἡ Ναθαλία ἔτρεψε σύσσωμος, ὡς γηραιὸς κλάδος σειόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε. Τὸ βλέπετε; Περιεφρόνησε τὰ πάντα. Ἦλθε, διακινδυνεύων τὴν ζωὴν του. Τὶ μέλει αὐτὸν περὶ τῆς ζωῆς του!

Καὶ μὲ ἠτένισε πλήρης δακρῶν, καὶ ἠσθάνθη τὸ βλέμμα τῆς εἰσερχόμενον εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐδίσταζον ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν τῆς πτωχῆς ταύτης μητρός. Ἐπεθύμουν νὰ περιφρονῆσω καὶ ἐγὼ τὴν ζυλοτυπίαν τοῦ συνταγματάρχου, ἧτις μοὶ ἐφαίνετο προσβολὴ κατ' ἐμοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐστράφησαν μηχανικῶς πρὸς τὸ ἄλσος. Εἶδον τὸν Γουροσλώφ ἐρχόμενον ἠσύχως εἰς τὸ φρούριον. Ὅποιον μῖσος μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ ἡρμος καὶ σχεδὸν μειδίωσα μορφὴ του! Ὡ! ἀν ἐτόλμων νὰ κλείσω πρὸς

— Τὸ ἀπηγόρευσαν εἰς αὐτόν, Βεράτσκα.

αὐτόν τὴν θύραν μου, καὶ νὰ δεχθῶ τὸν Ἀλέξανδρον! Νὰ ἐκδιώξω τὸν συνταγματάρχην καὶ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν στρατιώτην! Ἀλλὰ, ἀν ἐπραττον τοῦτο, θὰ διεκινδυνεύουν τὴν ζωὴν τοῦ σωτήρός μου καὶ τῆς μητρός του. Κατέστειλον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, καὶ εἶπον ἀπλῶς:

— Ναθαλία, ἰδοὺ ὁ συνταγματάρχης! Αὕτη ἠγέρθη ἔντρομος.

— Ὡ! εἶπεν, ἀν ἰδῇ τὸν Ἀλέξανδρον. . . .

Ὁ ὑπηρετὴς ἀκίνητος περιέμενε τὴν ἀπάντησίν μου.

— Εἶπε εἰς τὸν στρατιώτην, εἶπον μετ' ἐπιπλάστου περιφρονήσεως, ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶναι ἀπών, καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν δέχομαι. Ἄν φέρῃ ἐπιστολὴν τινα, ἄσσοι τὴν δώσῃ. Φρόντισον δὲ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς ὀπισθεν θύρας.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθεν. Ἡ Ναθαλία προσεπάθησε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ δι' ἐνός μειδιάματος, καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Ἀνήγγειλον τὸν συνταγματάρχην.

— Θεὲ μοι! ἐσκήφθην, δός μοι τὸ θάρρος νὰ μὴ ἐπιθυμήσω τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ναθαλία, εἶπον ξηρῶς, ἀπελθε νὰ ταρηγορήσῃς τὸν υἱόν σου. Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω τὸ πρόσωπον τῆς φιλαρέσκου μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Γουροσλώφ.

Κατέπιον τὰ δάκρυά μου, καὶ κατώρθωσα νὰ καταστήσω τὸ τετραγεμένον πρόσωπόν μου εὐχαρι, ὅπως ὑποδεχθῶ τὸν συνταγματάρχην, τὸν φοβερόν του μνηστῆρα, ὅστις ἐκράτει τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς κατακληκυίας στρατιωτικῆς χειρὸς του.

Τί θὰ ἐσκήφθην περὶ ἐμοῦ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀγαθὴ μου Μάρφα; Ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν τρέμω, φοβοῦμαι δυστυχίαν τινα, νομίζω ὅτι βλέπω τὸ ὄψρὸν αὐτοῦ πρόσωπον κεκολλημένον εἰς τὰς ὕλους τοῦ παραθύρου, τὸ παράθυρον θραυόμενον, καὶ τὸν πτωχὸν στρατιώτην κατηγοροῦντά με ἐπὶ οὐτιδανότητι καὶ προδοσίᾳ. Ἄ! πρέπει νὰ αἰσθάνωμαι πρὸς αὐτὸν λίαν εὐλικρινῆ καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, ὅπως ἐγὼ ἡ υπερήφανος καταφύγω εἰς ἀναξίας ἐμοῦ πονηρίας, ὅπως καταστῶ δούλη ἐνδὸς χυδαίου συνταγματάρχου, οὕτινος αἱ περιποιήσεις βαρύνουσιν ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἐπονείδιστος ἄλυσσος.

Φέρουσι πᾶσαι τὸ κιλίκιόν μας, Μάρφα, αἱ δὲ σιδήρινοι αὐτοῦ αἰχμαὶ σπαράττουσι τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς σπαράττουσι τὰς σάρκας μας ἐν τῷ κελεύθῳ.

Δησιμόνησόν με εἰς τὸ ἐξῆς, προσφιλέως ἀδελφῆ. Δὲν εἶμαι πλέον ἀξία τῶν

προσεχῶν σου, διότι ὁ ἔρωσ μου ἀπόλασε τὴν ἀγνότητά του, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀμειλίχτου μίσους, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει ὁ δῆμιος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἰς ἐκάστην ἡμῶν ὁ κληρὸς τῆς, Μάρφα: εἰς σὲ ὁ οὐρανός, εἰς ἐμέ ἡ κόλασις, ἧτις ἤδη καίει ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

VII.

Ὁ ἰδιαιτεροὶ γραμματεῖς.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἐκλέξει ὡς κατοικίαν του τὴν οἰκίαν πλουσίου τινὸς χωρικοῦ, ἣν εἶχε διασκευάσει ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον. Ἐξορατίσας αὐτὴν κατὰ τὸν ῥωσικὸν ῥυθμόν, τὴν κατέστησεν οἰονεὶ οἰκίαν πόλεως. Τὸ σύνολον αὐτῆς διετήρησε τὴν ποιικτικὴν ὄψιν τῶν ἀγρῶν.

Οἱ τοῖχοι, τὸ πάτωμα, ἡ στέγη, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ταπήτων. Σινικὸν παραπετάσμα διεχώριζε τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἢ μᾶλλον τὴν κλίνην, ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς. Παράθυρα μικρὰ καὶ στενά, ἔχοντα ὕλους ἐξ ἐξῆς μόνου τεμαχίου καὶ πράσινα παραπετάσματα, ἀπεμιμνῶντο τὴν κομψότητα τῶν παραθύρων τῆς Πετροπόλεως.

Γαλλικὰ καὶ τορκικὰ πιστόλια, μία κίρκασία ῥομφαία, δύο ἢ τρία ἐγχειρίδια, — σάκκοι, πυριτοθῆκαι, κτλ. ἀντικαθίστων τὰς εἰκόνας. Ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ἦτο ἡ σημαία τοῦ τάγματος. Ἐν ἑτέρᾳ, στρατιωτικὸν πυροβόλον. Ὑπὸ τὰς σημαίας, ξίφος ἀξιωματικοῦ καταδεδικασμένον εἰς ἀργίαν. Ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τσιμβυκίων καὶ καπινοθηκῶν, κοραλλίους κεκοσμημένων, ὁ στρατιωτικὸς κώδιξ, ὁ κανονισμὸς τῶν νεοσυλλέκτων, Ἐγχειρίδιόν τι χειρισμοῦ τοῦ πυροβόλου, καὶ . . . πυκνὴ ἀτμοσφαῖρα καπνοῦ! Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ αἰθούσα χωρικοῦ ἐν στρατιωτικῇ στολῇ, οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἔλασσον.

Ἀπὸ τίνος, δέον νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, παρὰ τὰ ὕλικὰ ταῦτα σημεῖα τοῦ στρατοπέδου, τῆς αὐστηρότητος τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν χονδροειδῶν ἐξῆων τοῦ στρατιώτου, εἶχον ὀλισθήσει ἀντικείμενά τινα πολυτελείας, ἀξία τῶν νέων τοῦ συρμοῦ τῆς Πετροπόλεως.

Οὕτω, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ἧ εἰκειτο φύρδην μίγδην οἱ κατάλογοι τοῦ συντάγματος, ἡ στρατιωτικὴ ἐφημερίς καὶ σπουδαῖα ἐγγράφα τῆς ὑπηρεσίας, ἤσραπτε καὶ τις καθρέπτης, λίαν συνεχῶς ὑπηρετῶν τὸν κύριόν του, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐφαίνοντο ἀνοικταὶ αἱ σελίδες γαλλικοῦ μυθιστορήματος, ῥωσιστὶ μεταπερρασμένου, ὅπερ ἡ πριγγίπησσα εἶχε δαίνει τῷ συνταγματάρχῃ. Ἀλλ' εἶτε

πλέον: ψαλίδες, μαχαιριδιά διά τούς δυνακούς, ειλάι κρυστάλλινοι πλήρης αρωματικών ουσιών, γγγειόν εκ πορσελλάνης, περιέχον θαυμασίον παρισινόν μύρον, και μυρία άλλα εκ τών αναποφεύκτων εις φιλάρεσκον του δεκάτου έννάτου αιώνας. Μη έκπλήττεσθε! 'Ο συνταγματάρχης δέν έκτενίζετο πλέον και' επιφανίαν, ως πράττουσι συνήθως οί ρώσσοι στρατιωτικοί, και άφινε τās παραγναθίδας του να αΰξάνωσιν δλίγον τι πλέον του διατεταγμένου. 'Επί τέλους προσεπάθει να ποικίλη όσω το δυνατόν την αΰσθηρότητα της στρατιωτικής στολής διά της έκτεθληγμένης καλαισθησίας του πολιτικού ένδύματος.

Ότε έπεσκέπτετο τον πριγγίπα, έτόλμα να θέτη μιόν τι περιλίμιον, περισφιγγόν τον μέλανα λαιμόν του ως άργυρά ταινία. Άφινεν άνοικτόν τον χιτώνά του, όπως φαίνεται το ύπ' αυτόν γιλέκιον, λευκόν ως ή χιών τών στεππών. 'Η χρυσή άλυσος του ώρολογίου του συνεδυάζετο έντέχνως μετά τών ταινιών και τών πικασήμων του, εις τρόπον ώστε το στήθος του έφαινετο θαυματουργός εικόν άγιου. Αι έπωμίδες του... αλλά την λεπτομέρειαν ταύτην ειχεν άπάλειψει εκ του καταλόγου του ήματισμού του.

Πρωίαν τινα ό συνταγματάρχης έπινε το τέιον, έν τη αίθούση, ήν άνωθι περιεγράψαμεν. Καθήμενος ένώπιον του καθρέπτου του, έκάπνιζε διά του τουρκικού τσιμπουκίου του, χωρίς όμως να σκέπτεται και τās μετά τούτου συνδεομένας ένδόξους αναμνήσεις. 'Η κεφαλή αυτού και το σώμα έκλινον νοχελώς προς τά όπισω, έφαινετο δε βεβουθισμένος εις εύάρεστον και άόριστον λήθηργον. 'Ω ευροπόλει! 'Ενίοτε, σπανίως, και κατ' άνισα διαστήματα, εξέπεμπεν εκ του *U. l. ā* του τσιμπουκίου του σύννεφα κίπνου, τούτο όμως όπως εύχαριστήση τον άργούντα νουν του, και ακολουθη διά τών βλεμμάτων τον έλικοειδώς άνυψούμενον καπνόν.

Μεγάλη εύτυχία δέον να έπήλθεν εις τον συνταγματάρχην, λίαν θελακική εικόν να ένψύχωνε τον δριζόντα του βίου του, όπως καπνίζη με ά της άνατολικής ταύτης νοχελείας διά του τουρκικού τσιμπουκίου του, και όπως παραδίδεται εις έκστρασην άξιαν ραχητικού όπισράγου ή χατσιράγου.

Και τώ όντι, ή τύχη του Γουρσλώφ ειχεν υποσθη πλήρη μεταμόρφωσιν έν τή ώραία φομαρία, μετά τον θάνατον του Γσερτοκόνοσκη, μετά την αποβάθμισιν του 'Αλεξάνδρου, διαγραφέντος εκ του καταλόγου τών εύγενών και εκ σφενδονισθέντος έκτός πάσης στρατιωτικής ιεραρχίας.

'Η μεταμόρφωσις, ήτις έκάλλωνε την χυδαίαν οίαν του ρώσσου χωρικού, καταδείκνυεν άλλως, ως και η εύχαις συμπεριφορά του συνταγματάρχου, την γόησσαν εις ήν ώφείλοντο τά θαύματα ταύτα. Τά πάντα έμαρτύρουν — και αυτός έπι ό καθρέπτη... έπ' ού συγνάκις ό πτωχός Γουρσλώφ έριπτε τά βλέμματα — ότι ό έντιμος πολεμιστής ήτο πλέον ό ήρωας, ή το παίγιον της ώραίας Βεράτσικας.

Από της καταδίκης του σημαιοφόρου, ό συνταγματάρχης δέν έπαυσε μεταβαίνων πάσαν έσπέραν παρά τή πριγγίπι Μουριάκιν, ή δε νέα πριγγίπησσα άντι να φαίνεται δυσαρεστουμένη βλέπουσα αυτόν, ως άλλωτε, άπεδείκνυε μεγίστην εύχαριστήσιν όταν αυτός συγκαταθετο να πηή το τέιον παρ' αυτή. 'Ο έραστής ούτος δέν έκράτει εις τās χειράς του την τύχην του 'Αλεξάνδρου, ή δε Βεράτσικα δέν ειχεν άποκτήσει εις τον έσχατον βαθμόν την βθεσίαν εκείνην διπλωματίαν, ήτις χαρακτηρίζει τās γυναίκας τής έλληνικής και σλαυϊκής φυλής; 'Εν ταις χώραις, όπου έπικρατεί δεσποτικόν σύστημα, σχετική τις δουλεία καταπιέζει τās ψυχάς και ή λεπτοτέρα υποκρισία καθίσταται άναγκαίον όπλον άτομικής υπερασπίσεως.

'Αλλως, άν ή συνείδησις της Βεράτσικας ήλεγγεν αυτήν διά τās εύφεις κολακείας της, τās δολίας περιποιήσεις της, τās πονηράς γοητείας της, ών έποιείτο χρήσιν, όπως περιβάλη τον άφελή συνταγματάρχην δι' αλύτων δεσμών, όμοίον προς εκείνα, δι' ών οί άγριοι δεσμεύουσι τούς αίγμαλώτους των, ή νέα κόρη δέν έδίσταζε να ήπατα αυτή έαυτήν... Δέν έπίστευεν ότι έν ργεί ούτω δι' άγάπην της πτωχής Ναθαλίας; Δέν κατεβιάζετο προς άλλον σκοπόν να παιζη το πικρόν τούτο μέρος; 'Αλλ' έπειδή ή άνωρητή καρδιά είναι πάντοτε εις το άκρον φίλαυτος, και εις αυτούς έτι τούς ύψηλοτέρους πόθους της, λίαν σπανίως έναγκαλιζεται τόσω έγκερδίως την ύπόθεσιν εκείνων, οτινες είναι πρό, αυτήν άδιάφοροι, — έπιμένω πιστεύων, ότι ή εύρηνη Βεράτσικα ειργάζετο δι' ίδιον αυτής λογαριασμόν, ότε ένώπιον του συνταγματάρχου άνέπτισσε την θαυμασίαν έπιστήμην τών μηδαμινοτήτων, ήτις άποτελει αυτήν την ούσαν της γυκείας ισχύος: την επιτηδειαν και μυστικισμόν πρόκλησιν, ήτις άποτελείται, ότε μέν εκ της έγκαιρού αφαιρέσεως του χειροκτίου, ή της νοχελούς προτάσεως λεπτοφυούς ποδός, ζητούντος δήτηεν την θελακικήν παρτοφίαν, ότε δε εκ της άσελούς όμολογίας οτι σās ειδε μακρόθεν και ότι ήλιπιζε να σās ιδη.

Πρός το συμφέρον άρα γε μόνον ίκετευούσης μητρος, ή Βεράτσικα έριπτεν ένίοτε προς τον συνταγματάρχην, έν μέσφ πολυπληθούς συναναστροφής, λόγον τινα, όστις δι' αυτόν και μόνον ειχε σημασίαν, και έμέθυσκε την ψυχήν του, άναπολών εις αυτόν λεπτομέρειαν τινα της έν οικειότητι γενομένης συνδιαλέξεως κατά την προτερσίαν; 'Α γυναίκες! δαίμονες πονηροί και θελακτικοί, πότε θα παύσητε πυρπολοΰσαι τās άφελείς καρδίας διά τών από τών ροδίνων χειλέων σας άσυνέτως έξακοντιζομένων σπινθηρών;

'Η πριγγίπησσα, καθιστώσα τον συνταγματάρχην τόσω εύτυχη, διά τών πλαστών αυτής θωπειών, ήτο πράγματι λίαν ένοχος, διότι ό Γουρσλώφ, θεταμωμένος εκ της άκαταμαχίτου ταύτης γοητείας, έπιπτεν άνευ δυσπιστας εις τās παγίδας, άτινας έστηνεν αυτῷ ή γόησσα. 'Ως εκ τούτου και αυτή έφοβείτο ένίοτε διά τον λίαν εύκολον τούτον θείαμβόν της και έσκέπτετο την εκ του εύδαίμονος τούτου όνεύρου, δι' ού έβακχούλιζε τον συνταγματάρχην, ροβεράν άφύπνισιν. 'Αλλ' έκίστη νέα έρωτοτροπία, έκάστη νέα πονηρία ώφέλει τόσον τον δυστυχη σημαιοφόρον, ώστε δέν άπεράιζε να τās έγκυταλειψη.

'Η γοητεία μειδιώντος και τρυφερού βλέμματος υπεσχέωσε τον Γουρσλώφ να μεταφέρη τον στρατιώτην εις το έκλεκτόν σώμα. 'Εν συνδικλέξει περιπαθει, έν ή ή πριγγίπησσα έξήρε τά θέληγτρα τών τραυμάτων και της λευκοφαίου κόμης, έκαμε να γεννηθη εις τον συνταγματάρχην ή ιδέα όπως εκλέξη τον Βρονίνην — ούτως έκαλείτο τότε έν τῷ στρατῷ ό 'Αλεξάνδρος — ιδιαίτερον αυτού γραμματέα. 'Επί τέλους, κατόπιν υποσχέσεως τινος, ήτις έκολάκευσε λίαν τον συνταγματάρχην, ή Βεράτσικα παρεκάλεσεν αυτόν να όμιλήση υπέρ του 'Αλεξάνδρου προς τον Τσάρον. Και ό πτωχός άνυπόπτως, έτόλμησε να ίκετεύση τον βλάξ, αυτοκράτορα, διότι το στρατήγημα της Βεράτσικας ήτο λεπτότερον και πολυπλοκώτερον ίστού άράχνης. 'Εκτοτε ό πρόην σημαιοφόρος ήδύνατο να έλπίζη, ότι — μετά το τέλος της ύπηρεσίας αυτού ως στρατιώτη; — ήθελεν επανέλθει εις τās τάξεις τών εύγενών και άνακτήσει τον βαθμόν αυτού και το όνομα.

'Ο έρωτευμένος συνταγματάρχης, μετά την ύπόσχισιν της Βεράτσικας, έζήτηε το μέσον όπως την πείση να πραγματώση και όσον τάχιον αυτήν, ως δε έπραττεν εις πάτας τās κρισίμους έποχάς του βίου του, είτε ότε έφόρμα έριππος υπό τά όβούζια της Λειψίας, είτε ότι διέσπα τās γαλλικας φάλαγγας έν Βερεζίη, συνεδουλεύθη και την

φορὰν ταύτην τὸ μαγικὸν τοῦ τσιμβούκιον.

Ἄφου δὲ ἀπεινάξῃ τὸν κατέχοντα αὐτὸν λήθαργον, ἀφου ὑπελόγησε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ τολμηροῦ σχεδίου του, ἔθετο αὖθις δι' ἐξατοπτην φορὰν, ἀπὸ ὧν ἡμερῶν, τὰ αὐτὰ ἀδιάλυτα προβλήματα:

— Πῶς προσφέρει τις τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν του; Πῶς λέγει: σὰς ἀγαπῶ; Πῶς θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ τούτο εἰς πριγγίπῃσαν... εἰς νέαν κόρην... τόσῳ κομφήν, ἣς τὰ θέλητρα περιβάλλονται διὰ τῶν φοβερῶν ἐπάλλξεων τῶν καλουμένων: εὐπρέπεια; Πῶς νὰ ὑπαινιχθῇ τις εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά της; Πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τὸν πόδα της; Ἄλλὰ ἡ φιλάρεσκος αὕτη ταπεινὸς δὲν ἀρμύζει εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Πρέπει λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσω ἀπλῶς μίαν διακλήρυν; ... Ἄλλὰ, θὰ ἦμαι ψυχρὸς, παγωμένος, γελοῖος ἴσως, καθ' ὑπερβολὴν φυσικὸς... Ὁ θὰ ἦ: ο καλλίτερον νὰ γράψω πρὸς αὐτὴν...

Ἡ τελευταία αὕτη ιδέα προσμεδίδιασεν αὐτῷ. Ἐκρότησε γηθοσύνας τὰς χειρας. Ἄλλ' αἴφνης ἐσκυθρώπησε καὶ ἐπανέλαβε:

— Ἄλλ' εἰς τὰς κυρίας ταύτας τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας γράφουσί ποτε τοιαύτας ἐπιστολάς ῥωσιστί; Ὁ θὰ ἦτο παράξασις πάντων τῶν παραδεδεγμένων, τῆς γαλλικῆς ἐθιμοταξίας! Διαβολευμένη ἐθιμοταξία, ἣτις ἐπιβάλλει καὶ εἰς ἡμᾶς ἐτι τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας τὰς ὁρέξεις καὶ τὰ ἦθη τῶν ἐχθρῶν μας! Δὲν εὐρίσκω λοιπὸν πάντοτε ἢ τὸ γελοῖον ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἔρωτός μου; Καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον, οὐτινος ἢ Βεράτσκα ἐδέξατο ἤδη τὴν σιωπηλὴν ὁμολογίαν, δὲν δύναμαι νὰ φανερώσω, καὶ τοι ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μου;

Ἄπροσδόκητος ὅμως ιδέα ἐπέθλη τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν συνταγματάρχην. Ἄφησε τὸ μακρὸν τσιμβούκιόν του, περιπάτησε μετὰ μεγάλα βήματα, καὶ περιῆλθε πολλάκις τοῦ κοιτῶνά του πλήρης βιαίας ταραχῆς, ἣν μάργυ τις ἀγνωστὴν τὴν αἰτίαν θὰ ἀπέδιδε βεβαίως εἰς παραφροσύνην.

— Ναί, τοῦτο εἶναι, ἐπανέλαβε. Δὲν ἔχω πρόχειρον τὸν νέον μου γραμματέα; Ὁ Βρονίνης οὗτος πρέπει νὰ εἰξέωρῃ γαλλικὰ, ἢ μήτηρ του ἔλαμε πολλὰς δι' αὐτὸν θυσίς, ὅπως τὸν μάθη γράμματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔμαθε πῶς γράφουσιν εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ Γάλλοι, καὶ δύναται νὰ μὲ σώσῃ τοῦ γελοίου, ὅπερ μοῦ κρατεῖ κλειστά τὰ χεῖρῃ, ὅπερ μὲ περιορίζει εἰς τὸ παρελθόν, ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ προχωρήσω εἰς τὸ μέλλον. Αὐτὸ εἶναι. Ὁ Βρονίνης θὰ

γράψῃ τὴν πρὸς τὴν πριγγίπῃσαν ἐπιστολήν μου.

Καὶ ὁ Γουροσλώφ ἐσήμανεν αἰέτως, ὅπως ἔλθῃ ὁ γραμματεὺς του. Εἶτα καταπαυθεὶς ἐκ τῆς παροδικῆς ἐξαιρέσεώς του, ἐκάθησεν αὖθις καὶ ἔλαβε στάσις ἀξίαν τῆς ἀποστάσεως, ἣτις ἐβόριζεν αὐτὸν ἰπὸ τοῦ στρατιώτου. Λιθῶν δὲ τινα ἐνημερίδα προσποιεῖτο ὅτι ἦτο βεβουλημένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ θύρα ἠνέωχθη. Ὁ συνταγματάρχης ἀνεκίρτησεν ἐκ χαρᾶς, ἀλλ' ἐσκυθρώπησεν ἀμέσως ἰδὼν μόνον τὸν ὑπασπιστὴν του.

— Ἐπιμάνατι, συνταγματάρχα; ἠρώτησεν οὗτος τὸ μειδιάμα ἔχων εἰς τὰ χεῖρῃ, καὶ διὰ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ὑφιστάμενου, ὅστις δι' ὄλων τῶν δουλικῶν μέσων ζητεῖ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνώτερόν του.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ δὲν προσεκάλλουν σὰς, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης, διὰ ξηροῦ τόνου. Σεῖς εἰσθε ἀξιωματικῶς, καὶ δὲν προσκαλοῦσι, φρονῶ, διὰ τοῦ κώδωνος ἢ τοῦς ὑπηρετάς καὶ τοῦς στρατιώτας.

— Σύγγνωε, συνταγματάρχα, ἐπανάλαβεν ὁ ὑπασπιστὴς ἀπαθῆς καὶ ἀκίνητος, σύγγνωτε τὸ ὑπερβολικὸν τοῦ ζήλου μου. Περιμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Στείλατέ μοι τὸν νέον μου γραμματέα, τὸν Βρονίνην. Τὸν γνωρίζετε...

— Ἀμέσως, συνταγματάρχα.

Ἦδη ὁ Γουροσλώφ, κατελειμμένος ὑπὸ τῆς ιδέας του, ἐσκέπετο χάρις εἰς τὴν ἐξοχὴν ὑπηρεσίαν, ἣν περιέμενε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, νὰ μὴ φερθῇ πρὸς αὐτὸν, ὡς συνήθως φέρονται πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὅτε ὁ ὑπασπιστὴς ἐπανάλαβε μετὰ μελιρροῦτο φωνῆς:

— Δὲν εἶναι, συνταγματάρχα, ὁ νέος σημαιοφόρος, ὅστις ἐπρόκειτο τὸ παρελθὸν ἔτος, καθὰ ἐλέγετο, νὰ νυμφευθῇ τὴν πριγγίπῃσαν Μουριάκι;

Ὁ γέρον ἐρωτημένος, εἰς τὴν δολίαν ταύτην ἀποτροπὴν, ἠσθάνθη τὸ πρόσωπόν του ἀνάπτον καὶ ἐσφιγξεν τὸν ἤλεκτρον τοῦ τσιμβουκίου του διὰ τῶν ὀδόντων τόσῳ σφιγτά, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ τὸ θραύσῃ. Ἄλλὰ κατέσειλε τὴν ἀγανάκτησίν του, εἶδε λοζῶς τὸν ἀξιωματικόν, προσποιούμενος ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων, καὶ προσέθετο μετ' ἀλλοκότου μειδιάματος:

— Ναί, ἀλλὰ σήμερον ὁ στρατιώτης Βρονίνης δὲν νυμφεύεται πλέον!

Καὶ ὅμως ἐστενοχωρεῖτο λίαν, ὅθεν ἐγερεθεὶς ἐπανέλαβε μετὰ θυμοῦ:

— Πιστεύω ὅτι ἐδόξα ὑμῖν τὰς διαταγὰς μου, κύριε. Τί περιμένετε;

Ὁ ὑπασπιστὴς προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ Γουροσλώφ ἀνέπνευσε τότε ἑλευθερώς. Ἔσειτε τὴν φαιάν αὐτοῦ κεφαλήν, ὡς λέων κεντηθεὶς ὑπὸ μύια; δηλητηριώδους πλήσσει τὰς πλευράς διὰ

τῆς οὐρᾶς του. Σταγὼν χολῆς εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς εἰς τὸν ἔρωτα ἀνοιγομένης καρδίας του, ὑπομνήσασα αὐτῷ ὅτι ἐζητεῖ νὰ λησμονῆσῃ, — ὅτι δηλὰ δη ὁ σημαιοφόρος ἐνομιζέτο ὡς μνηστὴρ τῆς πριγγίπῃσας. Εἰς λόγος ἤρκεσεν ὅπως ἀναζωπυρήσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κυπέλλου τοῦ τεύου, τὰς ἰκεσίας τοῦ πρίγγιπο, τοὺς φόβους τῆς Βεράτσκας, τὰ δάκρυα τῆς Ναθαλίας, ἀπάσας ἐν γένει τὰς συμπαθείας, ὧν ἀντικείμενον ἦτο ὁ Ἀλεξάνδρος. Ἦδη ἐληλυθὲν τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν περιέμενε παρὰ τοῦ νέου, ἐβόλεπεν ἐν τῷ δυστυχί τούτῳ ἐχθρόν, χάρις τῷ θεῷ, καταστάνα δούλον του. Ὁ οἶκτος ὄχετο ἀπιὼν ἐκ τῆς καρδίας του. Κατεβίβρωσκετο ὑπὸ παραφροσύνης, ἤθελεν ἰσχυρὸς ὢν νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἀσθενῆ, διὰ τῆς καταφανοῦς καὶ ὑλικῆς ὑπεροχῆς του, ὅπως ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς ἡθικῆς ὑπεροχῆς τούτου. Καὶ ὅμως, μεθ' ὄλην τὴν γυδαίαν ζηλοτυπίαν, ἣτις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του, ὡς ὁ χιτὼν τοῦ Κενταύρου ἐφλέγε τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλέους, ὁ συνταγματάρχης ἀπεράσισε νὰ δειχθῇ πρὸς τὸν Βρονίνην ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἰκατηλῆς ἀδιφορίας.

Ὅτε ὁ ὑπασπιστὴς ἠνέωξε τὴν θύραν, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ στρατιώτης, ὁ Γουροσλώφ εἶχε καθῆσθαι πάλιν. Ἦτο ἀνευλαίμοδῆτος, καὶ ἐν πλήρει ἀτημελησίᾳ ἐνδύμασις. Ἄλλὰ τοῦτο ἐφάνη αὐτῷ προσφορῶτερον, ὅπως προσθήσῃ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ σπουδαιότητά του. Ἐρόφα ἡσύχως τὸ τεῖόν του, ἐφριψεν εἰς τὴν θύραν ἐν βλέμμα, προδίδον τὸ χλευαστικὸν αἰσθημα τοῦ θριάμβου, ὑπὸ τὴν προσπσποιημένην ἀδιφορίαν, δι' ὕψους δὲ ὑπερηφάνου νοηλείας. Ἐφερε δις ἢ τρις τὸ τσιμβούκιόν του εἰς τὸ στόμα καὶ ἐρόφησεν ἰκανὴν ποσότητα καπνοῦ.

Ὁ στρατιώτης εἰσῆλθε.

Δὲν ἦ: ο ὅμως ὁ συνήθης στρατιώτης — ὁ ῥῶσος στρατιώτης, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν νεοσύλλεκτος ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ χωρίου του, τηρεῖ τὴν σφραγίδα ἀγρίας ἀπελπισίας καὶ τὴν ἀπαθῆ ἀνδρίαν τῆς ζωῆς; — δὲν ἦτο ὁ ἀμαθὴς δούλος, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μάλλον ἀπόλυτον ὑπταγῆν. — Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἐξέεραζεν, οὔτε ἰκεσίαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἀπειθειαν, οὔτε χαμέρπειαν. Ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς νεαρὸς καὶ κίμψος σημαιοφόρος, ὃν ποτε ἐγνωρίσαμεν. Ἡ στολή τοῦ στρατιώτου ἐδιδεν αὐτῷ μόνον ἰδιαίτερον τι θέλητρον, μεταγχολικὴν καὶ ῥεμβῶδη ἔκφρασιν, — ἣς χωρὶς νὰ τὸ ἐν.οεῖ ὁ συνταγματάρχης ὑφίστατο τὸ ἀλλόκοτον γόητρον.

— Διὰ τὸν χωρικόν, τὸν ἀποσπώμενον ἀπὸ τῆς ἐστίας του καὶ μεταμορ-

φούμενον εἰς ἥρωα διὰ τοῦ κρούτου, εἶναι φρενῶδες νὰ ἀπέρχεται ὅπως φανευθῆ, ὑπικνούων εἰς ἀπλὴν διαταγὴν, εἰς ἀπλοῦν σημεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ του, καὶ ἀγνοῶν ποῦ θηρεῖ ἡ γραφαὶά μήτηρ του, ποῦ προσεύχεται ἡ μνηστὴ του, ποῦ περιμένουσιν αὐτὸν οἱ φίλοι του! Οὗτος αἰσθάνεται ὅτι μετεβλήθη εἰς μηχανὴν, ἧς ἡ ἀτομικὴ τύχη δὲν ὑπολογίζεται. Ἄλλ' ὁ Βρονίνης ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς διακεκριμένης ἀνατροφῆς του, εἶχεν ἐξευγενίσει τὴν ιδέαν ταύτην τῆς δουλείας καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀπομονώσεως. Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων του, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ νοῦς του, ἐξηυρίνον τὴν πτωχὴν στολὴν του. Ἴσως εἰς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀλγεινὴν καὶ ταπεινωτικὴν θέσιν, ἧς ἡ παρουσία τοῦ συνταγματάρχου ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸν τὰς ἀπεριγράπτους, καὶ τοι εὐνοήτους, ἀγωνίας.

Ὁ Βρονίνης ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὸν συνταγματάρχην ὑπὸ τοιοῦτων ἀλγεινῶν κατεχόμενος αἰσθημάτων. Μετὰ τὸν τυπικὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν, μείνας εἰς τὴν ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν ὀριζομένην θέσιν, εἶπε κατὰ τὸν τύπον:

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν ἡμετέραν εὐγενῆ ὑψηλότητα!

Καὶ ὁ στρατιώτης ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα περιέμενον ὅπως ἡ εὐγενὴς ἐκαίνη ὑψηλότης καταδεθῆ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ καὶ δώσῃ αὐτῷ τὰς διαταγὰς τῆς.

Ἄλλ' ὁ Γουροσλῶφ ἦτο ἐτραυμένον πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν, καὶ ἀναμφιβόλως ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ γοήτρου, ὁ περ ἀκουσίως ὕψιστο πικράδ' ἄλλων τὴν ἐμφυτον κοψότητα τοῦ στρατιώτου πρὸς τὴν ἀδιόρθωτον αὐτοῦ γυδαίτητα εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως:

— Πράγματι εἶναι ὁ σημαιοφόρος, ὅστις τὸ παρελθὸν ἔτος ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πριγκιπέσσης... ὅστις ἔσχε τὴν ἀφροσύνην νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀνώτερόν του... καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀνεπιτηδείτητα νὰ τὸν φρονεῖσῃ.

Ὁ ὑπασπιστὴς προσέκλινεν, χωρὶς οὐδὲν κὰν βλέμμα νὰ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ Βρονίνῃ οὕτινος τὸ πρόσωπον ἐξ ὠχρῶ κατέστη πελιθόν.

Ὁ συνταγματάρχης, εὐχαριστήσας ἐκ μικρᾶς ταύτης ἐκδικήσεως, καὶ μὴ βλέπων πλέον ἐνώπιόν του ἢ τὸ μεμετρημένον βῆμα καὶ τὴν ἀρμόζουσαν τῷ στρατιώτῃ στάσιν, ἐσκέφθη ὅτι ἡ τύχη τὴν ἐρριψε πολλὰς χιλιάδας μιλλίων μακρὰν τῆς πριγκιπέσσης, ἐσκέφθη ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῆθῃ ἐξ ἑνὸς Βρονίνῃ, ὅστις θὰ ἦτο πλέον γελῶτος ἀνεφροσύνης του, — καὶ βαθυμῶδον ἐπανήλθεν εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ αἰσθήματα. Ὁ Γουροσλῶφ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν, καὶ

μεθ' ὅλον τὸ συμφέρον, ὅπερ εἶχε νὰ διατηρήσῃ τὸ Ἀλέξανδρον ὅσον τὸ δυνατὸν περὶσσότερον χρόνον εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν του, ὡκτερον εἰλικρινῶς τὴν τύχην του. — Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν στρατιώτην εἶπε μετ' ἐπιεικειᾶς, ὡς ἂν εἰ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰ ἄδύτα τῆς καρδίας του:

— Τὰ πάντα εἰς διορθωθῶσι, νέε. Μεθ' αὐρίων ἔχομεν γενεὴν ἐπιθεώρησιν. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην, δύνασαι ὅταν θέλῃς νὰ μεταβῆς ὁμοίως εἰς τὴν μητέρα σου.

Ὁ Βρονίνης προσέκλινεν εἰς σημεῖον εὐχαριστίας.

— Μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, μετὰ ὕψους ἀδιαφορίας καὶ ἀγαθότητος, ὅπερ θὰ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν τιμιώτερον διπλωμάτην τῆς βωτσικῆς γρηγοματείας, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ μεταβῆς παρὰ τῷ πρίγγιπυ. Πηγαίει ἐκεῖ πολὺς κόπος· θὰ σὲ ἰδῶσι, θὰ γίγῃ λόγος, καὶ θὰ ἐπιβαρυνθῇ ἡ θέσις σου. Σὲ συμβουλεύω πρὸς τὸ συμφέρον σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπεκρίθη, ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν κἀθῆσιν, τὸ μέγα κανὸν, ὅπερ ἐπροξένοιον αὐτῷ οἱ προσκεῖται· οὗτοι λόγοι· ἡ κοῦσαια τινεὶ φοικιᾶσεις ἐπρόδιδον μόνον τὸ μαρτύριον, ὅπερ ὑρίσταντο, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν αὐτοῦ ἐξωτερικὸν ἐξηπάτησε τὸν συνταγματάρχην, ὅστις οὐδὲν ἐμάντευσεν. Ἀφοῦ τὴν παρετήρησεν οὕτως καλῶς ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἐπανάλαβε μειδιῶν:

— Πρέπει ὅμως νὰ σὲ δώσω ἔτι ἀγαθὴν τινα συμβουλὴν, πτωχέ μου Βρονίνῃ.

Καὶ ὁ Γουροσλῶφ ἐγερθεὶς ἔθετο οἰκείως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ στρατιώτου.

Ὁ στρατιώτης, μεθ' ὅλον τὴν καθηλοῦσαν αὐτὸν εἰς τὸ ἔδαφος πειθαρχίαν, μικροῦ ἐδέησε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν του, ἀλλὰ κατόρθωσεν νὰ καταστείλῃ τοὺς πυρετώδεις παλμοὺς τῆς καρδίας του, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης ἐξηκολούθη παρατηρῶν αὐτόν.

— Τὸ ὕρασμα τοῦτο, νέε, εἶναι λίαν λεπτὸν διὰ φόρεμα στρατιώτου. Εἰζεύρεις ὅτι ἂν δὲ ἦσο παρ' ἐμοί, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, τὸ ὕρασμα τοῦτο, ὅπερ εἶναι κατάλληλον διὰ φόρεμα ταγματάρχου, θὰ σοὶ ἀπέφερον ὀλατήμερον φυλακὴν καὶ δεκαπέντε τοῦλάχιστον μαστιγώσεις; Ἀλλὰ, μὴ σὲ μέλη, — παρ' ἐμοί δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφώσῃς ἀκριβῶς πρὸς τοὺς κανονισμοὺς. Ἄλλως, ἀναμφιβόλως, ὅπως τιμῆσης τὸν συνταγματάρχην σου, ἠθέλησες νὰ διακριθῆς ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου... Καλά... σὲ εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ εἰς τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν

τῆς μεθαύριον μὴ λησμονήσης νὰ βάλῃς τὴν ἀληθῆ στρατιωτικὴν στολὴν σου, ἄλλως δὲν σοὶ ἐγγυῶμαι... Ἐγὼ αὐτὸς πρέπει νὰ ὑπαικούω πρῶτος εἰς τὴν πειθαρχίαν. Ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων σου, δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω ἄλλο, ἢ τὸ καθήκον μου, ἢ προστασία μου τότε δὲν θὰ σὲ ὠρελήσῃ... Μὴ τὸ λησμονήσης!»

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διδασχῆς ταύτης, ἀπαγγελθεῖσαι δι' ὕψους πατρικοῦ, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν σαρκασμὸν αὐτῆς καὶ τὴν πικρίαν, ὁ Βρονίνης, ὅστις εἶχε συνέλθῃ ἐκ τῆς συγκινήσεώς του, κατέβαλλεν ἅπασαν τὴν ἰσχὴν τοῦ χαρακτῆρός του, ὅπως συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας αὐτοῦ τῆξεως. Δὲν ἐτιμωρεῖτο οὕτω διὰ τὴν ἄλλοτε ὑπεριφανίαν του, καὶ δὲν ὑπέκρινεν εἰς τὰς ῥητάς διαταγὰς τῆς Βαράτασκας;

Ὁ συνταγματάρχης, ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του γελῶν θορυβῶδως, ἀπετάθη ἐκ νέου εἰς τὸν στρατιώτην:

— Εἰζεύρεις, τοῦλάχιστον, τὰ ἀπαιτούμενα γυμνάσια; Ἀξίωμεν: στραφῆ ἐπ' ἀριστερά.

Ὁ Βρονίνης ἐξέτελεσε τὸ πρόσταγμα.

— Κάλλις. Δεξιὸς τοὺς ἐμπροσθί... Ἀξιόλογα!... Τώρα κατ' ἀρέσκειαν... κατ' ἀρέσκειαν!...

Ὁ Βρονίνης ἐξέτελεσε πάντα τοὺς ὑπὸ τοῦ Γουροσλῶφ διαταχθέντας ἐλιγμούς... Ἦτο ὅμως καιρὸς ὁ τελευταῖος νὰ σταθῆ. Ψυχρὸς ἰδρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ γόνατά του ἐκάμπτοντο. Μόλις ἠποθάνθη ἑαυτὸν ἀπαλλαγέντα τῶν φοικιδῶν δεσμῶν τῆς μισθῆς ὑπηρεσίας, ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας. Ἦτο ἐλεύθερος, ἰδύνατο νὰ ἀναπνήσῃ.

(Συνέχεια εἰς τὸ προ εγέ.)

ἘΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμάνδου de Amicis)

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ γηραιὸς ἱατρός τοῦ 80 συντάγματος κύρισκετο ἤδη ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἐβάδιζε δι' ἀτραποῦ μονήρους πρὸς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν φίλης τοῦ τινος κυρίας.

Φθάσας εἰς μέρος τι ὅπου ἐξετείνετο εὐρεῖα γυμνὴ πεδιάς φαινομένη ὡς πλατεῖα στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἔστη καὶ ἤρξατο ῥίπτων τὸ βλέμμα τῆς κἀκεῖσε συνωρυμένον, ὥστε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῷ ἀνεμίτησθε λυπηρὰν ἐνθύμησιν.

Ἡ ἑπαυλις ἔκειτο ἐπὶ γηλόφου μικρὸν ἀπέχοντος τῆς πεδιάδος ἐκείνης, μεταξὺ δὲ αὐτῆς καὶ ἐκείνου ἔκειτο ἕκτασις τῆς ἐδάφους ἀνευ δένδρων καὶ ἄλλων φραγμῶν. Ὁ κχιρὸς ἦτο συννεφώδης, οὐδεὶς ἤκούετο θόρυβος καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο περίξ.

Εἰσελθὼν ἐν τῇ ἐπαύλει ὁ ἰατρός, εὗρε πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπλιξιν τὴν κυρίαν ἐγγηγεμένην ἡδῆ. Προὐχώρησεν αὐτῇ πρὸς αὐτὸν μετὰ ταραγμένην μορφήν καὶ ἰέγουσα «Σὰς εὐχαριστῶ, ἰατρέ, γνωρίζω διατὶ ἔρχεσθε, μετὰ τὸ εἶπον χθές. Να ἤξεύρετε τί νύκτα ἐπέρασα μετὰ αὐτὸν τὸν λογισμόν! Ἄν ἤθελα το προίδει, ὡ βέβαια δὲν θα ἠσχόμην νὰ καθίσω ἐδῶ ἀλλ' αὐτὸ μοι συμβαίνει πρῶτην καὶ τελευταίαν φοράν. Θ' ἀφήσω αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἐντοσούτω αὐτὸ τὸ πρῶτῷ, θὰ πάρω τὰ δύο παιδιά καὶ θὰ πηγαῖω εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς φίλης μου. . . . Μετὰ συγχωρεῖτε.»

Ἡ γέρθη ἐν τάχει καὶ προβάτα εἰς τὴν θύραν τῆς παρακειμένης αἰθούσης ἠρώτησε τὴν ὑπκρέτριαν ἀνὰ τὰ τέκνα τῆς ἦσαν ἐξυπνα. «Ἄς κάμουν γρήγορα» προσέθηκε καὶ ἐπιστρέψασα ἐκάθισεν ἐκ νέου πλησίον τοῦ ἰατροῦ.

— Ἄ, ἰατρέ, ἐπανελάβε στενάζουσα δὲν ἦτο λοιπὸν ἄλλος τόπος κατάλληλος εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, δια νὰ μὴ ἔλθουν ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ πικράβυρα τῆς οἰκίας μου;

— Αὐτὸ εἶε τὸ μέρος τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἀπήντησεν ἀφρημένος ὁ ἰατρός.

— Ὡ! Θεέ μου! καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν δὲν εἰδοποιούμην! Τρέμω σκεπτομένη αὐτό, βλέπετε! Ἄ! νὰ φύγω γρήγορα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, πέντε, δέκα μίλλια ἐν ἀνάγκῃ, φθάνει νὰ μὴ ἴδω τίποτε, νὰ μὴ ἀκουσῶ τίποτε. Θὰ με συνοδεύσητε, ἰατρέ, δὲν ἔχει οὕτως;

Ὁ ἰατρός δὲν ἀπήντησεν ἔστι πρὸς στιγμὴν σκεπτικὸς, εἶτα μετὰ σεβαροῦ ἀλλὰ καλοχάγαθου ὕφους εἶπε:

— Κυρία, ἔχετε δύο τέκνα, ἀμφότερα προωσιμένα δια τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Τὸ πρῶτον ἔχει δεκαεξέτων ἡλικίαν, τὸ ἕτερον δεκαεπταετων. εὐρίσκονται ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν συχνακίς ἐν γεγονός, εἰ θέαμα, συγγίνης τις δι' ἡμᾶς ματαία ἢ καὶ βλαβερά, ἐπιδρᾷ οὐσιωδῶς

ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ καθιστᾷ αὐτὸν εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὸν δι' ὅλης τῆς ζωῆς. ὅλοι διαπλάσθημεν συμφῶνως πρὸς τὰς παιδικὰς ἡμῶν ἐντυπώσεις, ἂν θέλετε νὰ γείνωσι στρατιῶται τὰ δύο τέκνα σας, ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου, κυρία, μείνατε.

Ἡ κυρία ἠσθάνθη τρόμον εἰς τὴν λέξιν ταύτην, μείνατε. ἔπειτα ἐβουβίσθη εἰς διαλογισμούς.

Εἰσελθὼν τὰ δύο τέκνα, ὑψηλὰ τὸ ἀνάστημα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ εὐρωστῆ, εἰλικρινῆ καὶ ἐλκυστικὴν ἔχοντα φυσιογνωμίαν. Ἐν αὐτῶν ἔφερε τὴν στολήν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς Ἰσταντο ἀμρότερα σοβαρά, μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς συνεσπασμένας, ὡσανεὶ ἠθέλον νὰ δεῖξωσι δυταρέτκειαν. Ἀφοῦ ἐχαίρετίσαν τὸν ἰατρὸν ἀπεσύρθησαν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης ἄρῃνα, καὶ τρόπον τινὰ διαμαρτυρούμενα.

— Ἰὶ τρέχει; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Δὲν θέλομεν ἡμεῖς ν' ἀναχωρήσωμεν, ἀπήντησε τὸ νεώτερον μετὰ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, τὸ μεταξὺ τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ θρήνου ἰδιάζον εἰς τὰ παιδιά, ὡσακίς θέλουσι νὰ φανῶσι δυσπρεπτικέμενα.

Ἡ μήτηρ ἐθεώρησε τὸν ἰατρὸν, ἔρριψεν ἀνήσυχον βλέμμα ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἠρώτησε μετὰ στεναγμοῦ χαμηλοφῶνως.

— Μετὰ μίαν ὥραν, ἀληθῶς;

— Μετὰ μίαν ὥραν ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Καὶ . . . εἶναι δύο; εἶπεν ἔτι μᾶλλον χαμηλοφῶνως ἡ κυρία.

— Δύο.

— Ἐπὶ τινὲ ἐγκλήματι;

— Ἐπὶ δουλίᾳ.

— Ὡ! ἀκούσατε, ἀνέκραξε μετὰ τινὰ στιγμὴν σκεπτικῶς ἡ κυρία, δύνασθε νὰ εἰπῆτε ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' εἶνε φρικτὸν!

— Ἀκούσατε καὶ σεῖ. εἶπεν ἔτι ζωηροτέρου ὁ ἰατρός. δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι το φοιτότερον ἐν τῇ τραγωδίᾳ ταυτῇ δὲν εἶνε ὅ,τι θὰ ἴδωτε σεῖς, ἀλλ' ὅ,τι εἶδον ἐγώ.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν ἐπανελάβε.

— Σεῖς, κυρία, γνωρίζετε τὴν ζωὴν μου ἔχω αρκετὰ ἔτη καὶ ἔλαβον αρκετὰς συμφοράς. Ἀπώλεσα πατέρα, μητέρα, ἀδελφοὺς ἔτι

νέος, ὑπέφερα πολλὰς πικρίας καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ στοδίῳ μου ὡς στρατιωτικὸς ἰατρός. ἔσχον τινὰς ἐκ τῶν στιγμῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ὁ μὴ πιστεύων οὐδὲν μετὰ θάνατον, εἶνε ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα.

Ἡσθάνθη τὴν ὀδύνην τῆς αἰχμαλωσίας, τὴν ὀδύνην τοῦ νὰ βλέπῃ τις καὶ ν' ἀναγινώσκῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐχθρῶν τὴν εἰδῶσιν τῆς ἦττας τοῦ στρατοῦ του καὶ τῆς συμφορᾶς τῆς πατρίου χώρας. ὅλα ταῦτα, συλλογίσθητε, ἦσαν πληγαὶ ὀδυνηραὶ εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ ὁμῶς ὅλα ταῦτα μοι ἐφάνησαν μηδισμινὰ ἀπέναντι ἐκείνου ὅπερ ἠσθάνθη ἐπὶ τῷ ἀξιοθρηνητῷ θεάματι, ἐπεισῶδιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τῶν δύο σημερινῶν ἀθλίων νὰ βλέπω τὸ 3ον τάγμα τοῦ συνταγματῆρος μου τρεπόμενον εἰς φυγὴν εἰς τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς, ὡς συμμορία ληστῶν! Παρῆλλον ἱκανοὶ μῆνες, ἔσχον ἔκτοτε συγγίνης ζωηρᾶς, διαρκούσης μάλιστα τῆς αἰχμαλωσίας μου. ἔπειτα ἠσθάνθη τὴν ἡδονὴν τῆς ἀπελευθέρωσός μου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐπανεῖδον τὸ σύνταγμα μου, τοὺς φίλους μου. καὶ ὁμῶς ἡ ἐντύπωσις τῆς σκηνῆς ἐκείνης διατηρεῖται ζωηρὰ ἐν ἐμοί, ὡς ἂν ἦτο χθές. τὸ θέαμα ἐκεῖνο παρίσταται πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀκούω τὰς φωνάς, βλέπω τοὺς ἀνθρώπους σκέπτῃ ἀεννάως περὶ αὐτοῦ, τὸ βλέπω εἰς τὰ ὄνειρά μου καὶ μοι ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς αἰσθάνομαι σχιζομένην τὴν καρδίαν μου καὶ κρύπτω εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς ἐντροπῆς.

— Ὡ! ὄχι τόσο δά! εἶπεν ἡ κυρία.

— Ναί, ναί τὴν διέκοψεν ὁ ἰατρός, καὶ ἄμποτε νὰ ἦτο γενικὸν τὸ αἰσθημα τοῦτο, φίλη μου. Ἦταν τὴν ἐντροπὴν τῶν πολλῶν, ἴσα ἴσα διότι εἶνε τῶν πολλῶν, δὲν αἰσθάνεται κανεὶς καὶ κατ' ἰδέαν, εἶνε χείριστον σύμπτωμα. Θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον καὶ ὁμῶς ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἡ πρώτη ἀρετὴ παντὸς στρατοῦ εἶνε ἡ αἰδώς. Ἦταν ἡττηθῆ πρέπει νὰ αἰσθάνηται καὶ ἴσον τὸ μέτωπον καὶ νὰ ὑποφέρῃ. ἂν ἐπιζητῆ προφάσεις καὶ παρηγορίας, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ νικηθῇ καὶ δευτέραν φοράν.

— Ἐννοῶ ἀλλὰ πῶς τὸ τάγμα ἐκεῖνο προσηνέχθη κακῶς καὶ τὰ ἄλ-

λα ὄχι; Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ὅλοι οἱ στρατιῶται εἶναι ὅμοιοι.

— Τί τὰ θέλετε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς καὶ κρατῶν μέχρι τέλους τὸ νεώτερον τῶν τέκνων, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο καττραμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ τάγμα ἐκεῖνο. Εἶχον κακὸν προαίσθημα δι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης. Ὅτι εἶμαθον ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ τάγμα εἶχεν ἐκλεχθῆ μεταξὺ τῶσων νὰ σταλῆ πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ κατασκόπευσιν ἐπὶ λόφου τινὸς πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ἐχθροῦ, τούτέστι νὰ ἐκτεθῆ εἰς αἰφνιδίαν συμπλοκὴν πρὸς δυνάμεις ἀγνώστους, ἄνευ ὑποστηρίξεως, καὶ ἴσως εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ τοῦ συντάγματος, ἀγνοῶ διατὶ ἔτρεμον. Διαβαίνων εἶδα τὸ τάγμα αὐτὸ περιμένον τὴν διαταγὴν νὰ προχωρήσῃ ἀκίνητον εἰς πεδιάδα τινα κρυπτομένην κατὰ τὸ ἦμιτι ὑπὸ τῶν δένδρων. Ἐθεώρησα καλῶς τὰς ὄψεις τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν καὶ δὲν μοι ἐφάνησαν εὐνοῖ καὶ Μακρὰν ἤκούετο πυκνὸς τουφεκοβολισμὸς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σφαιρὰ τις ἐπιπτε συρίζουσα πλησιέστερον, καὶ εἰς ἕκαστον συριγμὸν οἱ στρατιῶται ἐκείνοι ἠτένιζον ἀλλήλους καὶ ἐγέλων, ἀλλὰ... ἀφοῦ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἠτένιζον ἀλλήλους. Ἐβλεπον πρόσωπα λευκά, ὡς ρούχα πλυμένα, τὰ ὅπερ ἤθελεν νὰ γελάσῃ καὶ ἐδείκνυσον μόνον τοὺς ὀδόντας. Ἦδον χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ἡστειεύοντο, πλὴν ὅλα ταῦτα ἦσαν βεβιασμένα — Κακά! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀπεμακρύνθη. Διέβην πάλιν ἐκεῖθεν μετ' ὀλίγον· τὸ τάγμα εἶχε κινήθῃ, ἀλλ' ἀφῆκεν ὀπισθὲν του ὀλέθρια ἰχνη εἶδα τρία ἢ τέσσαρα ὄπλα καὶ ἰσαριθμοὺς σακκοὺς ἐσπαρμένους κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν χόρτων· τινὲς ἐπωφεληθέντες τοῦ ὕψους τοῦ ἀραβοσίου ἐδραπέτευσαν. Ἐθεώρησα πέρηξ καὶ μὴ ἰδῶν τινα προὐχώρησα. Ἐπειδὴ οἱ τόποι ἐκεῖνοι μοι ἦσαν γνωστοί, διέσχισα τοὺς ἀγρούς· ἀνῆλθον ἐπὶ ὑψώματός τινος, κατῆλθον μέχρι τοῦ μέσου τὸ προεκείμενον πρηνὲς καὶ εὐρέθην ἐνώπιον λόφου ἐφ' οὗ εἶχον ἀργίσει ν' ἀναβαίνωσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ἀραβολισταί. Ἡ κοιλὰς ἦτο στενοτάτη, εἰς τρόπον ὥστε ἐβλεπον εὐκρινῶς τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ ἀντικρυ μέρους.

Ἡ κλιτὺς ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀραβοσίου ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἦτο δάσος, ὅπερ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἔρημον. Ὁπισθεν τῶν ἀραβολιστῶν ἀνερχόχαστο τὸ τάγμα σχεδὸν ἐν ἀταξίᾳ· μικρὸν κατὰ μικρὸν πάντες ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ ἠφρανίσθησαν ἐντὸς τῶν δένδρων. Ὁ λόφος καὶ ἡ κοιλὰς ἔμεινον ἔρημοι καὶ σιωπηλαί μόνον ἤκούετο ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου ἤχουτος μακρὰν. Πλὴν μοι ἐφαίνετο, καλῶς ἐπιστῶντι τὴν προσοχὴν μου ὅτι ποῦ καὶ ποῦ ἐκινεῖτό τι ἐντὸς τοῦ ἀραβοσίου· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβλεπον ἀττράπτουσιν κἀνήνη ὄπλου καὶ ὑπεπτεύθη ὅτι ἦσαν στρατιῶται μείνοντες ὀπίσω καὶ δραπετεύοντες. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκινούμην ὅπως προχωρήσω καὶ βεβαιωθῶ, ἤκουσα ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἐάσους κατ' ἀρχὰς τὸν κρότον τινῶν πυροβολισμῶν, εἶτα κρότον πυκνότερον καὶ τέλος ζωηρὸν πυροβολισμὸν. — Ἄ! τέλος πάντων, εἶπα· συνηντήθησαν. — Μετ' ὀλίγον ὁμως ἀντὶ ν' ἀκούω τὸν θύρῃον ἀπομακρυνόμενον, ὡς ἠλιπίζον, ἤκουον αὐτὸν πλησιάζοντα· ἔπειτα τὸ οὖς καὶ ἐπίσθη ὅτι ἐπλησίαζε τῷ ὄντι· ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέκρινα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τινὰς στρατιώτας τρέχοντες, ἀκολουθῶντες καὶ ἄλλοις ὀλόκληρον τὸ τάγμα, ἀναμῆξ, ἐν ἀταξίᾳ, ἄνευ τοῦ ταγματάρχου. Τὸ αἶμα ἀνῆλθε τόσον σφοδρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ὥστε ἐνόμισα ὅτι θά λειποθυμῶ· ἔπειτα ἠσθάνθη ῥιγὸς παγερὸν καὶ ἐθεώρουν ὡς ἠλίβιος· τὸ τάγμα κατέβαινε τὸν λόφον τροχάδην μετὰ κραυγῶν, δεσπαρμένον ῥίπτων χαμαὶ τοὺς σακκοὺς καὶ τοὺς πῆλους, ὡσανεὶ τὸ ἐδίωκε καταπόδας ὁ Ἄδης. Ἐνίστα εἰς αὐτῶν ἴστατο καὶ ἐστ' ἔφετο ὅπως πυροβολήσῃ ἀλλ' οἱ πλείστοι κατῆρχοντο κρημνίζόμενοι ἀπὸ τῆς κατωφερείας μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, μετὰ τοὺς βραχιόνας τεταμένους προσκρούοντες πρὸς ἀλλήλους, πίπτοντες κατὰ γῆς, ἐγειρόμενοι ὅπως πέσωσι πάλιν, παράφρονες σχεδόν.

(Τὸ τέλος· εἰς τὸ ἐπόμενον.)

ΟΙ ΚΥΝΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Συνήθως ἀποσύρομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐν νυκτὶ λίαν προκεχωρημένη ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατὰ τὸν ὄρθρον. Κατὰ τὰς νυκτερινὰς δὲ αὐτὰς ἢ πρωϊνάς, ὅπως θέλετε, ἐκδρομὰς μου, ἐν τι κυρίως κερδίζω, καὶ τοῦτο εἶναι θέμα ἐπισοδίων φευγαλέων, δράματος παραδόξου καὶ ἀλλοκότου, ὅπερ ἡ νύξ κρύπτει εἰς τοὺς ἐνωρὶς ἐπιστρέφοντας· εἰς τὴν οἰκίαν των. Εἶδα θαυμάσια πράγματα καὶ ἀνεξιτάτητα ὅτι καὶ τὸ Λονδίνον ἔχει τοὺς παρίας του, ὡς τὸ Ἰνδοστάν. Οἱ παρίαὶ οὗτοι εἶναι οἱ πτωχοὶ, πεπλανημένοι ἄνευ ἀσύλου κύνες, οἱ περιπλάνωμενοι εἰς τὰ βορβορώδη ἀλλάκια τῶν ὁδῶν πρὸς εὐρεσιν τροφῆς, οἱ περιερχόμενοι ὑπόπτως τὰ σύνορα τῶν ἀγορῶν, οἱ ἐπιχειροῦντες ἀτακτον ἐπιθετικὸν πόλεμον κατὰ τῶν μυιῶν, καὶ ἐρίζοντες πρὸς τὰς γαλαῖς περὶ τῆς κατοχῆς τῶν ὀστέων καὶ τῶν σπλάγγνων τῶν ἰχθύων. Ἦόσον οἰκτιρῶς τοῦ ἀθλίους αὐτούς! ἀπαχεωρισμένοι τοῦ ἀνθρώπου φέρουσιν ἀπὸ τῆς ἀκρας τοῦ ῥίγγου μέχρι τῆς ἀκρας τῆς κέρκου, φέρει τὰ σημεῖα τῆς στέρησεως· φεύγουσιν ὑπόπτως ὡς κλέπται διὰ τῶν ὁδῶν, καταλαμβανόμενοι ὑπὸ εἰδικῶν τινος πανικῶν τρόμων, ἐπὶ τῆς θέας τῶν policemen (ἀστυνομικῶν κλητῆρων) οὗς κατορθοῦσι νὰ ἐξαπ. τῶσι μετ' ἀπεριγράπτου δεξιότητος.

Καὶ ὁμως οὗτοι θεὸς συνέδξαν λίαν εὐχαρίστως φιλικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ ἀνθρώπου Παρατηρήσατε τῷ ὅτι τὸν μικρὸν ἐκείνον καὶ ἀκίλλωπιστον *lorgier* πῶς προσήλθονε ἐρ' ὑμῶν τὸν μόνον ἀπολειφθέντα αὐτῷ ὀφθαλμῶν, ἰστίμενον εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ μέσον καὶ σκεπτόμενον ἂν ἦνε βεβαίως περὶ τῆς σωτηρίας του ἐρχόμενος εἰς ἀπόστασιν βουλῆς ἀπὸ τῆς ῥάβδου σας. Εἰς ἕνα σας *fit*, εἰς ἕνα συριγμῶν, εἰς τὸν μικρῆτερον τῶν δακτύλων σας, ἢ καρδιά του πάλαι βια ὡς ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ ὁρμῆς μετ' ἐνθουσιασμοῦ πρὸς ὑμᾶς, κινήσιν τὴν ὄξειαν αὐρὰν μετὰ κίνδυνον νὰ τὴν θραύσῃ καὶ ἔτοιμος νὰ σας ἀκολουθήσῃ μέχρι θανάτου.

Σπανίως τι· ἐκ τῶν κυνῶν τούτων ἔχει ἀξίαν. Δὲν εἶνε καλὸς οὔτε διὰ κρέας ἀλλάντων, καὶ οἱ νυκτοκλέπται τῶν κρεῶν τοῦ περιφρονοῦσι.

Ἄλλὰ τί γίνονται ἀρα οἱ κύνες τοῦ ὁρόμου; Μὴ φονεύονται; Τὰ ἐξοιδημένα πτώματα, ἅτινα σῦρει τοῦ Ταμέσεως τὸ ρεῦμα, εἶναι ἀρα τεκμήρια τῆς σκληρότητος τῶν ἀνθρώπων ἢ τῆς ἀπελπισίας τῶν κυνῶν; Τί ἀπογίνονται; Εἰς Λονδίνον ὑπάρχουσι μυριάδες αὐτῶν· οἱ πλείστοι φαίνονται ἐπιθάντατοι, καὶ ὁμως ὁ ὄξυδερκέστερος ῥιχοσυλλέκτης ἢ

όδοκαθαριστής δύναται νὰ βεβαιώτῃ ὅτι οὐδέποτε ἀπήντησε τὸ πτώμα τινος αὐτῶν. Ἐγὼ καταλήγω εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πολλοὶ αὐτῶν ἐπιστρέφουσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινῆς ζωῆς ζῶν ἡρεμον καὶ ἀξιοπρεπῆ, καὶ θλίσκουσιν ἐπὶ τῆς ἀχυρῆς στρωμνῆς τῶν ὀλοιοῦ ἀποθνήσκουσιν ἐν τῇ ὁδῷ, ἀλλὰ τὰ πτώματά των ἐξαφανίζονται.

Πολλοὶ τούτων ἔχουσι περίεργον χαρακτῆρα. Συνήντησα ποτὲ κύνα ροιυτεῖ (ἰχθυετὴν) περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Συνῆφα σχέσιν μετ' αὐτοῦ χάρις εἰς τι τεμάχιον διπύρου, ἀνεκάλυφα δὲ ὅτι εἶχε τὸ σύνθημα πλεονέκτημα τοῦ νὰ ᾔνε μόνῳ φθαλμοῦ, ὅτι τὸ τρίχωμά του εἶχεν ὑποστῆ ἀρκετὴν βλάβην ἐκ τῆς ψώρας ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα ἔφερε τὸ ἦθος τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς εὐγενείας. Ὅτε ἀπεράσισα νὰ με ἀκολουθήσῃ, συνεπέρανα ὅτι πρέπει νὰ ἀνῆκεν εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν ἐκ τοῦ ἀγερώχου τρόπου, μεθ' οὗ ἐδέχθη τὰ φιλοφρονήματα μικροῦ κυνὸς νόθου γένους, ὅστις πρόεβη ὅπως τὸν ὑποδεχθῆ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῶν ἀμαξῶν, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Οὐστμίνστερ. Περιεπάτει μετὰ πολλῆς ἡσυχίας, ἣ δὲ διαγωγὴ του ἐν γένει ἦτο παραδειγματικὴ, μέχρις ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλατεῖαν Τραφαλγάρ, ὅπου διαμίας ἐστάθη ἀκίνητος εἰς στάσιν λίαν σοβαράν, ἐγὼ δὲ ἐστάθην παρομοίως ὀπισθεν αὐτοῦ προσεκτικῶς παρατηρῶν τὸ μέρος τοῦ λιθοστρώτου, ὅπερ ἐκεῖνος παρετήρει, πλὴν μὴ δικροίας τι. — Ὅς, ὅς! Πόντε, τῷ ἐκρίξα. Πλὴν αὐτὸς δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ μοὶ ἔριψε τρομερὸν βλέμμα

διὰ τοῦ μόνου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ. — Ἐμπρὸς λοιπόν, περιπάτει, ἐξήκολούθησα. Τί ἔχεις σκοπὸν νὰ κάμῃς κακομοίρη;

Διέμεινε ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα. Τὸν ἐσπρωξα, πλὴν αὐτὸς ἀντέστη ἀνδρείως. Ἐθεώρησα ἐκ νέου· πρὸ ἐμοῦ ἐξετείνετο τὸ λιθόστρωτον, καὶ πέραν εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖτο κιγκλῖς σιδηρᾶ. — Ὡ βέβαια πρέπει νὰ ᾔνε κανένας λαγῶς ἐκεῖ μέσα! ἐσκέφθην. — Εἶδον τῷ ὄντι γαλῆν ὠραιότατην με τὰς τρίχας ἠνωρθωμένας καὶ ἐτοιμὴν πρὸς ἄμυναν. Ἐσπρωξα πάλιν τὸν Πόντον, ἀλλὰ ταῦτ' ἦτο ὡς ἂν ἐκίνοῦν τὸν τοίχον, ὁπότε εἰς ἀστυνομικὸς κλητῆρ ἐφάνη κάμπτων τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ἡ γαλῆ ἐξῆλθε δι' ἐδὸς πεδίματος ὑπὸ τὴν κρύπτῃν, ὁ Πόντος ὤρμησε κατόπιν τῆς εἰς γαταδιώξιν καὶ ἠρανίσθη ὡς σκιά· ἐκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον.

Ἄλλοτε ἀπήντησα τρωπικὸν τινα κύνα ἰΟλλυ (ποιμενικόν, ὅστις εἶχεν ἀπολέσει τὴν οὐρὰν καὶ μέρος τῆς ὠτίου. Συνεπάθησα πρὸς αὐτὸν ἕνεκα τῶν δυστυχημάτων του καὶ τῶν καταδιώξεων, ἃς ὑπέστη. Τὸ ἦθος του ἦτο ταπεινόφρον τὸ τρίχωμά του εἰς κακὴν κατὰσιν ἀλλὰ καθαρὸν. Περιεπάτει εἰς τὴν ὁδόν, ἐκλέγων μετὰ προσοχῆς τὰ καθαρὰ μέρη καὶ εἰς ἐκαστὴν γωνίαν ἵστατο πρὸ ἐμοῦ καὶ με ἔθεώρει.

Ἐφαίνετο ἐν γένει ἀδιάφορος πρὸς τοὺς γάτους καὶ ἐδεικνυεν ἄριστοιμειῶτον περιφρόνησιν πρὸς τοὺς λοιποὺς παρίας, ὅς συνήντα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἔφερα μέχρι τῆς οἰκίας μου, τὸν ἔκαμα νὰ εἰσέλθῃ καὶ τὸν ἐτοποθέτησα εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐσείσα τὴν οὐρὰν καὶ εἰσῆλθε ἐντὸς κελοῦ πίθου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μεταμεληθεῖς

διὰ τὴν διαγωγὴν μου, ἠθέλησα νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου καὶ καταβαίνων εἰς τὴν ὁδόν, ἤρχισα νὰ συρίζω ὅπως τὸν προσκαλέσω νὰ ἐξέλθῃ μετ' ἐμοῦ ἐκ τῆς οἰκίας, μὴ σκοπεύων πλέον νὰ τῷ ἐπιτρέψω τὴν εἴσοδον. Ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόκλησίν μου. Μετ' οὐ πολὺ ἀνεκάλυφα τὴν ἀγνωμοσύνην του. Εἶχε φάγει ἕνα ὄμιον προβείου κρέατος, μοὶ εἶχε πῖει τὸ γάλα τῆς πρωίας καὶ καταβροχθισε δύο λίτρας νωποῦ βουτύρου, ἀγνωσθὲ δὲ πῶς κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ.

Πολλὰ ἔδυναμην νὰ γράψω περὶ τῶν διαφόρων κυνῶν, ὅς ἀπήντησα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον ἐτι θὰ προσθέσω, ὅτι ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ μεριμνήσωμεν περὶ τῆς ἀναμορφώσεως αὐτῶν. Ἄλλον οὐδένα ἀπήντησα κακῆς φύσεως, πλὴν τοῦ σκωτικοῦ calley, ὅστις κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶχε διαστραφῆ ἐκ τῆς συα ἀστροφῆς αὐτοῦ μετὰ τῶν πρώων κυρίων αὐτοῦ ποιμένων. Εἶθε νὰ ληφθῆ πρόοια περὶ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασματίων! Ἄλλως τε, καὶ ὁ μᾶλλον ἀκάθαρτος καὶ μᾶλλον κακεντρέχης ἐταῖρος τοῦ ψωραλέου καὶ πειναλέου αὐτοῦ ὀμίλου, τοῦ κσθενοῦς καὶ λακτιζομένου καὶ καταδιωκομένου ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ συρφετοῦ, καὶ ριγοῦντος καὶ περιπλανωμένου τῆδε κάκεισε ἀνευ ἀσύλου καὶ προστασίας, τίς οἶδε μὴ αἰσθάνεται κρυφίαν ἔδονην ἐκδικήσεως, ὅτε βλέπει ἐκαστὴν νύκτα τοὺς ἀνθρωπίλους παρίας· περιφερομένους εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐπίσης ἐρήμους καὶ νήστες καὶ ἀπέλπιδας καὶ παρημελημένους.

Μετὰφρασις Χ. Α.

Ἔἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομὴν ἢ προπληρόνοντα τὴν ετησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕ Ἄ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY** «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ» ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δ.α.γ. ἥ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ «Παρθένων» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡΩΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ.

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.

Ἐν ΝΑΥΠΑΓΙΩΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.

Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς «Σφίγγος».

Ἐν ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Πυλάτῳ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑΙ παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.

Ἐν ΖΑΚΥΝΘΩΙ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.

Ἐν ΚΩΝ/ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεῖ Παναγοπούλῳ.

Ἐν ΒΡΑΙΛΙΑΙ παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπαζογλῷ.